

Szurovecz Kitti

Az egyetlen ismerős arc

Szurovecz Kitti

Az egyetlen ismerős arc

ATHENAEUM

Copyright © Szurovecz Kitti, 2019

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Tel.: 1-235-5030
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeum@lira.hu

ISBN 978 963 293 938 4

Felelős kiadó: Szabó Tibor Benjámin
Felelős szerkesztő: Besze Barbara
Szerkesztette: Kal Pintér Mihály
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borítóterv: Földi Andrea
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

Készült az Alföldi Nyomda Zrt.-ben, 2019-ben
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

*Történetem szereplői egytől egyig a fantáziám szülöttei.
Ha valaki párhuzamot vél felfedezni a saját élete és a regény
eseményei között, az csakis azért van, mert ilyen a világ.*

Szeretettel a Csipkerózsikáknak. Itt az ÉBRESZTŐ!

1. rész

*Mit képzelsz magadról, ki vagy te?
Nézz a vízben vérző sebekre,
A palackban nyomorgó szívekre,
Becsapott, megbántott szerelmeidre.
Vigyázz, mert megfagysz végül
A lelkedet feszítő jégtől!
Mit képzelsz magadról, ki vagy te?
Ússz a végtelenbe örökre!*

(Christina Perri: *Jar of hearts*
dalrészlet szabad fordításában)

De ki az a Dorina?

Dorina naplója:

Izgatottan fészkelődtem a piros bársonnyal bevont széken. Kis-lány koromból halványan emlékszem, hogy szerettem színházba járni, még olyan előadásokra is, amiket a szüleim szerint egy gye-rek nem érthet meg. Apa azt mondta, mostanában is szívesen ülök a nézőtérén, én pedig hiszek neki, így ma este eljöttem vele és a nő-véremmel erre a József Attila életéből összerakott monodrámára. A költőt alakító színész nevét elolvastam odakint a plakáton, de persze nem ismertem. A nővérem, Linda ma délután esőáztatta hajjal csoszogott be a lakásba, kezében a jegyekkel. Káromkodott, hogy vele együtt a belépők is csuromvizesek, majd bekiabált ne-kem, hogy Dorka, basszus, szedd elő az összes esernyőt, mert úgy szakad odakint, mintha dézsából öntenék. Később, miközben apa ingét vasaltam a nagy alkalomra, Linda elmesélte, hogy a mo-nodrámát előadó színész az egyik legmenőbb, mostanában benne van az összes tévé- és rádióműsorban, a róla és az alakításairól szóló cikkek pedig csak úgy hemzsegnek a neten, így hát nem ki-zárt, hogy lassan még a vécépapír lapjairól is ő mosolyog majd a gyanútlan felhasználókra. Linda így gondolta, én pedig életem minden egyes napján rá és apára hagyatkozom, mást nemigen tehetek. A nézőtér ma este totálisan megtelt. Kialudtak a fények, az emberek elcsöndesedtek. A színpadra emeltem a tekintetem,

és arra gondoltam, hogy a mai nap is tartogat számomra valami szépet. Egy megmosolyogtató vagy megható emléket, amit hazavihetek és dédelgethetek, őrizhetek egészen addig, amíg el nem alszom. Arra gondoltam, ha nagyon tetszik majd az előadás, talán iszom még egy kávéét késő este, hogy kicsit tovább tartson a csoda. A függöny egyszer csak szétnyílt és megláttam őt. Nem emlékszem pontosan, mit tettem, de úgy hiszem, hevesen reagálhattam, mert apa megkérdezte, nem vagyok-e rosszul. Naná, hogy túlaggódta a helyzetet, és ki akart ráncigálni a teremből, de én nem hagytam. Maradni szeretnék – sügtam vissza neki, majd a vállára hajtottam a fejem, és belefeledkeztem az előadásba. A hangjába. Az arcába. A nevetésébe. Abba a három lágy, keresztirányú ráncba a homlokán, amikor megemeli a szemöldökét, hogy a két hatalmas szeme még kifejezőbbé váljon. A pillantásom elidőzött még a határozott vonalú állán, az egyenes orrán és a mimikáján. Megfigyeltem, milyen sokat változtat az arcán másodpercről másodpercre a vonásain átsuhanó, tengernyi érzelem. Az egyik pillanatban önfeledten mosolygó, őszinte és rokonszenves kölyök, a másikkban kemény, kíméletlen, üres tekintetű férfi. Ilyenkor vagy tíz évvel öregebbnek tűnik, és olyan, mintha maga az ördög lenne. Beleborzongtam a gondolatba. Ma este, ott, a színházban, életemben először örültem, hogy rövid távú memóriazavarom van, máskülönben tudom jól, nagy bajban lennék.

* * *

- Nol, valaki már vagy öt perce veri azt a kurva ajtót. A férfi nem mozdul a hangra, csak mordul egyet, majd hatalmasat ásít.
- Légyszi! – kérleli a nő.
- Majd csak lekopik... – feleli a férfi reszelős torokhangon. Az előző esti pálinkaparti és a sok nevetés utóhatása.

– Nem fog – vágja rá türelmetlenül a nő, majd sóhajtva hozzáteszi: – Most igazán azt akarod, hogy én menjek ki?

– Bárki is az, megölöm – nyögi a férfi, majd kénytelen-kelletlen kikászálódik az ágyból, és belebújik az éjjel hanyagul a padlóra ejtett farmerjába. Fázik, így a felsőteste köré tekeri a meleg takarót.

– Jövök már! – kiált ki álmosan, majd be is csukja maga mögött a hálószoba ajtaját, ahol jelenlegi ketteskéje, Kriszta éppen a másik oldalára fordul az ágyban. Pontosan ott, ahol neki is lennie kéne. Mire Nolen az előszoba tükréhez ér, hogy mielőtt ajtót nyitna, kidörzsöljön némi csipát a szeméből, már biztos abban, bárki legyen az illető, kinyírja. Háromnegyed kilenc van. Ebben az időpontban ő még csak dugni képes, és azt is csupán komótos tempóban. Ez a maximum, ami ilyenkor tőle telik. Már ha nincs filmforgatás. Mert ha az van, akkor heteken át tiltólistás a szex. Nemegyszer észrevette már, hogy ha komoly próbafolyamat vagy filmezés közben túl sokat kufircol, az rontja a játékát. Forgatás közben minden szexuális energiáját a karakter megformálására összpontosítja, így hát kénytelen volt megtanulni, hogy időnként cölibátus szerint kell élnie. Miközben a kulccsal babrál, átfut az agyán, hogy már megint túl sok nő van az életében, ideje lenne szelektálni, különben még elfelejti, hogy kinek mit hazudott. Nolen nagyot ásít, majd résnyire kinyitja az ajtót. Közben eszébe jut, hogy ez talán hülyeség, és a következő pillanatban vaku villanhat az arcába. Lehet, hogy firkászok. Mostanában folyton itt lebzselnek, amióta a monodráma sikeres lett, és hamarosan vele a főszerepben forog egy menő regényből készülő mozifilm, nem lehet szabadulni tőlük. Az éjjel Krisztával hátul, a pincelépű felől lopakodtak haza a saját lakásá-

ba, akár két besurranó tolvaj. Szinte paranoiásan rettegett, hogy egyszer félreérthetetlen helyzetben kapják le őket, másnap pedig már valamelyik címlapon virít, hogy Heltai Nolen megcsalja a barátnőjét. Ezen a reggelen azonban nem újságíró vagy fotós áll a lakása küszöbén, és nem is valamelyik alkalmatlankodó szomszéd, hanem egy testes, harminc év körüli, göndör vörös hajú nő, aki éppen összecukja a nevetségesen tarka esernyőjét. A mozdulattal hideg vizet permetez Nolen gyűrött, morcos képébe.

– Ki maga és mit akar? – kérdezi barátságatlanul a férfi.
– És legyen olyan jó, ne lengesse tovább az esernyőjét! Hogy jutott be ide?

– Kérem, ne haragudjon, hogy zavarom! – fordul felé ekkor megszeppent arccal a vörös nő. – Révai Linda vagyok. A hűgomról, Dorináról lenne szó.

Nolen a homlokát ráncolja. Próbálja lefuttatni a szoftvert a másnapos agyában, de sehol nem bukkan rá erre a névre. *Dorina*. Ilyen nevű nője nem volt. Na jó, lehet, hogy volt, de biztosan nem az elmúlt öt évben.

– Nézze, én nem ismerem a hűgát, szóval ez biztos valami félreértés lehet – feleli végül türelmetlenül.

– Ó, nem! – rázza meg boglyas fejét a vörös. – A hűgom nem tűnt el. Otthon van. Nem engedne be? – les be a lakásba a férfi háta mögött, majd hozzátézi: – Olyan kínos lenne itt a küszöbön elmondanom az egész történetet...

– Szóval a hűga azt állítja, terhes tőlem és pénzt akar? – Nolen fáradtan a hajába túr. Hogy mennyire unja már az ilyen sztorikat! Mintha ő lenne a spermakirály. Mintha csak kilépne az utcára, szippantana egyet a friss levegőből, és már *főgamzanának* is a nők körös-körül. Ő aztán nem csinált föl

senkit soha. Na jó, egyszer igen, de akkor még minden rutin nélkül, és az olyan régen volt, hogy talán igaz se volt.

– Dorina nem terhes – vágja rá a túlsúlyos nő. – Amnéziás. És amennyire én tudom, magához soha az életben nem volt köze. Kérem, hallgasson meg! Ez nagyon fontos lenne a családunknak. Szeretnénk valamiben a segítségét kérni.

– Bébi, mi ez a vircsaft? – jelenik meg ekkor Kriszta, és álmosan Nolenhez bújik, aki egyszeriben úgy rázza le magáról az érintését, mintha égetné. *Nem igaz, hogy ez a tyúk sem tud nyugton maradni.* Egészen biztos, hogy a lebukásra játszik, mert ő is – akárcsak az összes többi – abban reménykedik, hogy akkor végre ország-világ előtt felvállalja a kapcsolatukat. *Na, persze!* Ha egy nap végül szakít Anett-tel, nyilván az lesz minden álma, hogy rögtön bemutasson a sajtónak egy új nőt, hogy aztán megint odalegyen a talán túlságosan is távolinak tűnő, régóta vágyott nyugalma meg függetlensége.

– Menj aludni, baba, kösz! – hessegeti el Krisztát, majd türelmetlenül a vörös felé fordul. – Jöjjön be, de kérem, fogja rövidre!

– Jaj, nagyon köszönöm, olyan hálás vagyok. – A nő izgatottan elmosolyodik, majd két hurkás kis lábán betipeg a lakásba. Léptei nyomán sáros és nedves lesz a padló. – Levegym a cipőm?

Isten ments!

– Ne, dehogy! – tiltakozik Nolen, majd az amerikai konyhas nappalija étkezőrészére mutat. – Üljön le ott! Fölkapok valamint.

Átsiet a gardróbba, a testét körülölelő paplant a padlóra ejti, majd fölveszi az első pólót, ami a keze ügyébe akad. Egy pillanatra megáll a tükör előtt, és vagy kétszer beletúr a hajá-

ba. Nem kérdés, Heltai Nolen a megfelelő sorban várakozott, amikor a géneket osztogatták. Még fáradtan és másnaposan is szenzációsan néz ki – ráadásul ezzel tökéletesen tisztában is van. Pontosan tudja, hogy a külseje belépő bárhová, és ezt az adottságát magabiztos tudatossággal használja. Szükség esetén a kedvességét is előhúzza a kelléktára leghátsó szegletéből, és két fontos fegyvere együttes használatával nemigen akad csata – legyen szó akár karierről, akár nőről –, amit meg ne nyerne. Általában jól bánik a rajongóival is, sőt élvezi a figyelmüket, de a népszerűsége és az őt övező érdeklődés az utóbbi néhány hónapban kezelhetetlenné vált. *Hogy az emberek mit meg nem engednek maguknak!* – háborog magában, miközben zoknit húz fázós lábára. Itt van ez a vörös nő is, aki fogja magát, és csak úgy rátör vasárnap reggel valami Dorina miatt, akiről ő azt sem tudja, eszik-e vagy isszák. *Ez kész örület.* Nolen kedvetlenül visszavánszorog a konyhába, útközben megkönnyebbülten veszi észre, hogy legalább Kriszta visszavonulót fújt. Más sem hiányzik, mint hogy ez a rajongó lefelé menet kitálaljon a firkászoknak: aki fent van vele a lakásban, az nem Lovasi Anett, a reklámfilmekben mosolygó szupermodell, hanem egy ismeretlen, ámde annál szexibb Kriszta nevű nő. A férfi igen morcos. Nincs kedve édelegni a vörös csajjal, így hát nem is teszi.

– No, meséljen! – mondja neki barátságtalanul. – Én addig főzök kávé. Maga kér?

– Nem, köszönöm – rázza meg a fejét Linda, aki kétségbeesetten, de mindennemű siker nélkül próbál szemkontaktust keresni a konyhapult mellett ügködő Adonisszal.

– Akkor hallgatom – bólint Nolen, mire a nő belekezd a történetébe.

– A húgom, Dorina huszonnyolc éves. Hét évvel ezelőtt egyik nap úgy ébredt, hogy semmire nem emlékezett mindabból, ami előző nap történt. Aztán ez megismétlődött másnap, majd utána minden egyes alkalommal. Miután este elaludt és reggel fölkel, mintha mindent töröltek volna. Gondolhatja, mennyire megijedtünk!

– Gondolom – veti közbe érdektelenül Nolen, és elővesz egy kávésbögrét. Linda érzi, hogy a színész csak felületesen figyel rá, ami rosszlesik neki, de azért folytatja.

– Ezek után elvittük egy alapos neurológiai kivizsgálásra, ahol kiderült, hogy egy, a családuk számára ismeretlen trauma miatt megsérült az agyában a rövid távú memóriáért felelős rész. Ami biztos, hogy nagyon beverte a fejét, de arra nem emlékszik, ez milyen körülmények között történt, tanúk meg nem voltak, szóval patthelyzet, de a részletekkel nem untatnám. A lényeg, hogy Dorina élete első huszonegy évére és az abban szereplő emberekre, történésekre tökéletesen emlékszik, de fogalma sincs, mit csinált tegnap, kikkel találkozott, mit evett vagy milyen volt az időjárás. Minden kizárólag huszonegy éves koráig van meg neki. Tehát engem vagy apánkat megismer, a régi barátainkat szintén, de arra, hogy új kapcsolatokba belemenjen, esélye sincs.

– Szegényke. Nagyon sajnálom – sóhajt Nolen, és lefőz magának egy bögre méregerős feketekávé, majd leül a növel szemben az asztalhoz, és a szemébe néz.

Most is – mint mindig – tökéletesen tisztában van azzal, hogy nem marad el a hatás.

– Mit tehetnék én a húgáért? Nagyon szívesen küldök neki egy dedikált képet. Talán van is itthon. Igaz, minek, ha ugyebár fogalma sincs arról, hogy ki vagyok...

– Nos, tudja, éppen ezért jöttem – mondja óvatosan a vörös, és izgalmában az asztal szélébe kapaszkodik. Az ujjai is elfehérednek, amint feszülten folytatja. – Dorinával tegnap megnéztük magát a József Attila életéről szóló darabban...

– Á, tényleg? És hogy tetszett? – Nolen pillantásában először csillan ma őszinte érdeklődés.

– Ami azt illeti, nagyon, és a húgomnak is, de a legérdekesebb nem ez.

– Akkor mi?

– Az, hogy Dorina nem felejtette el. Érti? Ma korán reggel felkelt, és a reggelinél ódákat zengett magáról meg az alakításáról. Apánk majdnem belefutott a zabkásájába, én meg azonnal iderohantam.

– Nem is tudom, ezt hogy tehette. – Nolen felháborodva forgatja a szemét. – Egyáltalán honnan a fenéből tudta, hol lakom?

– A színészegyeztetőnél dolgozom. A szinkronstúdióban – vallja be lesütött szemmel Linda, és hosszú, ragacsosra festett, fekete szempillái alól hirtelen ömleni kezdenek a könnyek. *Jaj, ne! Csak ezt ne!* Nolen a síró nővel sosem tudott mit kezdeni, így hát egészen addig bámul kifelé az ablakon, amíg Révai Linda ki nem fújja az orrát. A nő a taknyos zsebkendőjét nyomorgatva folytatja. – Értse meg, ez Dorinának hatalmas dolog! Szerintem pedig egyenesen csoda. Egy percet sem voltam képes várni. Azonnal ide kellett jönnöm.

– Mit tehetek akkor magukért? – kérdezi Nolen, és türelmetlenül a hajába túr. Úgy érzi, már eleget hallott, és minél előbb a lakásán kívül akarja tudni ezt a túlérzékeny tyúkot.

– Arra szeretném megkérni, hogy találkozzon a húgommal, hogy beszélgessen vele kicsit – feleli szenvedélyesen a

nő. – Tudja, azért, mert másokkal szemben önre kivételesen emlékszik, és úgy érzi, valami láthatatlan szál köti össze...

– Ezt a badarságot! – Nolen gúnyosan felkacag. – Hölgyem, én a láthatatlan szálakban nem hiszek, csak és kizárólag a valóságos dolgokban. Főleg olyankor nem, amikor a legszebb álmomból ébresztenek. – A színész a fejét csóválja, majd a nappali komódjából elővesz egy önmagát ábrázoló képeslapot, ráfirkant valami olyasmit, hogy szeretettel Dorinának, és lefegyverző mosollyal az arcán ejti az asztalra, Linda elé. – Bocsásson meg, de nekem ilyesmire nincs időm! – szabadkozik. – Próbák, előadások, tévéfelvételek, külföldi utak... Ha találkozónék a húgával, képzelheti, mi történne. Megrohanna mindenféle segélyszervezet, hogy itt is van egy Down-szindrómás kisfiú, ott is van egy autista kislány, és vége-hossza nem lenne a hasonló látogatásoknak. Mikor dolgoznék? Ha a színészegyeztetőnél van állásban, akkor pontosan tudja, milyen a mi életünk.

– A húgom nem csökkent értelmű – vágja rá feldúltan Linda, majd feláll az asztaltól és elindul az ajtó felé. Mielőtt elhagyja a lakást, még egy pillanatra visszafordul: – Az alakításai és az Instagram-oldala alapján azt hittem, maga jobb ember. Sajnálom, hogy raboltam az idejét! – vágja a férfi elképedt arcába, majd becsapódik mögötte a lakás ajtaja.

Nolen észreveszi, hogy a nő az előtérben felejtette a csiricsaré esernyőjét, de esze ágában sincs utánavinni. Közönyösen vállat von, majd beteszi az üres kávébögréjét a mosogatóba, és visszamászik Kriszta mellé az ágyba. A nőt félálomban találja. Hátulról hozzásimul a puha, meleg bőréhez, amitől azonnali merevedése támad. Félrehúzza hát a fekete szatént, és finoman behatol. Imádja, hogy Kriszta bármikor készen áll, elképzelni sem tudja, hogy lehet egy nő állandóan nedves.

Többek között ezzel vette le a lábáról, amikor csálni kezdte vele Anettet. Nem először. Amióta a modellel él, rengeteg nővel volt kapcsolata, Kriszta úgy a huszadik lehet a sorban. Anett gyönyörű, intelligens, híres és gazdag, sokat dolgozik külföldön. Olyan nő, akivel mindig élmény mutatkozni a társaságban, de az ágyban elég átlagos, nem tud nagyot alakítani. *Ellenben Kriszta...* Ütemesen mozogni kezd a nőben, aki kéjesen nyögdéssel. Csöppet sem zavarja, hogy Anettet is ugyanebben az ágyban szokta dugni. Ez a tény és ezzel együtt Kriszta szinte csillapíthatatlan vágya még jobban felizgatja a férfit.

– Ki volt ez a hájpacni? – leheli a nő két döfés között.

– Senki. Csak a véretem akarta szívni... – feleli Nolen rekedten, miközben belemarkol Kriszta hátsójába.

– Én nem a véretem akarom kiszívni... – nyögdéssel Kriszta.

– Tényleg nem? – vigyorog Nolen kéjesen, de az arca elkomorul, amikor a következő pillanatban valaki úgy kezdi verni a bejárati ajtót, mintha tűz ütött volna ki a lépcsőházban.

– A rohadt életbe már! – foglalja össze a helyzetről kialakult véleményét a férfi, aki egészen biztosan nem indul el megint ajtót nyitni, ha nem visszhangzik a lépcsőházban a menedzsere, Novák Írisz leginkább egy Disney-figuráéhoz hasonlító vékony, mégis irgalmatlanul dühös hangja.

– Heltai Nolen, azonnal nyisd ki az ajtót!

Sziporka. Baszki. Mit akarsz te itt korán reggel? – méltatlankodik magában, de azért kiszáll a lányból, és az ajtóhoz kúszik. Írisz ugyanis fontos a megélhetése és a jövője szempontjából. Nol pontosan tudja, hol vannak a határok, és a me-

nedzsere esetében butaság lenne átlépni azokat, hiszen Novák Írisz az egyik legjobb a szakmájában. Ráadásul a nő akkor emelte ki őt élete legmélyebb mocsarából, amikor színészként még mit sem számított. Írisznek remek orra van a tehetséghez, és imád sztárokat teremteni, így kettejük találkozása Nolen életében hatalmas jelentőséggel bírt. A nőt a háta mögött csak így hívják a szakmában: a vállról indítható pitbull. Ez a gúnynevét azért ragadt rá, mert amolyan anyatigrisként védi az ügyfelei érdekeit, elmegey értük a falig, vagy még annál is tovább. Így hát nem csoda, hogy Nolen a legudvariasabb mosolyával tárja ki Írisz előtt a lakása ajtaját. Csakhogy a nála vagy húsz évvel idősebb menedzsere azon kevesek egyike, akikre sosem hatott a sármja, és az asszonyt a begyakorolt bájvigyor sem akadályozza meg abban, hogy a kezében szorongatott napilappal alaposan elpáholja meghökkenett kliensét.

– Írisz, jesszusom! – hőköl hátra Nolen. – Mi a franc bajod van?

– Hogy mi bajom van? – kiabál a nő továbbra is kivörösödött arccal, majd hozzávágja a férfihoz az újságot, ami kettőjük között, a padlón landol. – Három rohadt hetembe telt, hogy a *Hollywood magazin* lehozzon végre a küszöbönálló eljegyzésekről egy épkezláb anyagot, erre mi történik? Arra kelek, hogy a megjelenés napján minden bulvárportál főoldalán egy másik nő szájába dugod a nyelved. Torkig, baszki, torkig! És én is torkig vagyok veled – tajtékzik.

Nolennek hirtelen nem jut eszébe semmi frappáns mentegetőzés, ezért hogy időt nyerjen, lehajol a napilapért, és megsemmisíti a címlapot. Agyonretusált, beállított fotót lát rajta saját magáról, amint a karjában tartja a valószerűtlenül karcsú szőke Anettet, a fejük fölött pedig ott díszeleg a főcím:

KÜSZÖBÖN ÁLL AZ ESKÜVŐ,
TELJES A BOLDOGSÁG!

– Nagyon szép anyag lett, Írisz – mosolyodik el bocsánatkérő pillantással Nolen. – Igazán köszönöm neked.

– Elmész te a jó büdös francba! – sóhajt az asszony, majd nagy sebbel-lobbal elvonul a férfi mellett, leül a konyhapult mellé, előveszi az elektromos cigarettáját. Eszébe sem jut engedélyt kérni, mielőtt pöfékelni kezd. – Most mondd meg nekem, hogy szedjelek ki már megint egy ilyen trutyiból? – kérdezi reményvesztetten, miközben Nolen arcába fújja a füstöt. – Ki a másik nő? Akarsz tőle valamit?

– Ugyan – rázza meg a fejét a férfi. – Csak egy kis szóra-kozás, semmi komoly.

– Ezt azért kurva jó tudni – szólal meg hirtelen Kriszta. Nolen odakapja a fejét. *Ez a csaj úgy közlekedik, mint egy szellem.* A szeretője ott áll az ajtóban mezítláb, az ő mályvaszínű ingében, és potyognak a könnyei. Várakozásteljesen bámulja Nolent, aki állhatatosan kerüli a tekintetét. Tudja, hogy Írisz elintézi helyette a dolgot. Mindig megteszi, csak elég türelmesnek kell lennie.

– Kicsi szívem – pillant fel Írisz Krisztára –, mint hallhattad, ez a történet – és itt egyikről a másikra mutat – úgyszólván nincs. Nem létezik. Szerintem öltözz föl, menj el gyónni, talán öt *miatyánk* elég lesz, és köszönd meg a teremtőnek, hogy megszabadított ettől a... ettől a... – Írisz nagystíluen szippant a cigarettájából. – A megfelelő elnevezésen még gondolkodom.

Kriszta ekkor a konyhapult mellett álló Nolenhez lép, és megérinti a vállát.

– Nézz már rám! – kérleli. – Nem is mondasz semmit?

– Mit mondhatnék? – kérdez vissza Nolen. – Azok után, amit az ajtóból hallottál...

– Nem értelek. Tegnap még fontolgattad, hogy szakítasz Anett-tel, és akkor mi ketten...

– Azt még a szex előtt mondta, nem? – horkant fel durván Írisz, mire Kriszta ajka azonnal lefelé görbül, és többé hátra sem nézve kiviharzik a konyhából. Villámgyorsan felöltözik, összekapodja a holmiját, miközben megalázottságában zokog, majd alaposan becsapja maga mögött az ajtót, amelyen át még beszűrődik egy *ezt megkeserülöd, te rohadék*. A nő már kívül is volt Nolen életén, amelyben ez a dolgok normális menete. Egy vonzó teremtés könnyen képbe kerülhetett, de pillanatok alatt lapátra is. Írisz sajnálja Krisztát, és legszívesebben a szart is kiverné Nolenből a viselkedéséért, csak hogy a kliense – olyan tragikus háttértörténettel, hogy abból évekig Hawaii kortyolgathatná a Cuba Librét egy komplett pszichiátriai osztály. Amint kettesben maradnak, Írisznek éppen szóra nyílna a gondosan rúszozott szája, amikor a táskájában megcsörren a giccses strasszkövekkel kirakott telefonja. Gyorsan előtúrja, majd a kijelzőre meredt.

– Hajnal Csaba az, a *Surprise magazintól* – pillant fel jelentőségteljesen Nolenre. – Kezdődik, kezdődik, kezdődik...

– Még semmit ne mondjunk – rendelkezik a férfi. – Mindenekelőtt beszélnem kell Anett-tel.

– Egyetértek – bólint Írisz. – De tedd meg mihamarabb! Jó a kapcsolatod a sajtóval, és nem vagyok hajlandó egy óránál tovább letagadtatni magam miattad. Ó, és csak hogy tudd, Nol... Ez az utolsó eset, hogy tartom a hátam érted.

Ha nem változtatsz a morálisan enyhén szólva vállalhatatlan magánéleteden, vége az együttműködésünknek.

– Megértettem – bólint Nolen.

– By the way, gazemberekkel nem dolgozom – tromfol rá Írisz.

– Jól van, jól van – tárja szét a karját a férfi. – Szakítok mindegyikkel, csak te ne hagyj el! Könyörögjek? Azt akarod?

– Elég, ha normálisan viselkedsz – sóhajt Írisz. – No, beszélj Anett-tel, aztán üljünk le és találjuk ki, hogy faragunk belőled rendes embert a sajtóban! De jó az a tarka esernyő! Éppen illik a ruháimhoz. Honnan szerezted?